ANUL IV. = No. 11
1 Aprilie 1928.

«Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar şi în românul necinstit şi înstrăinat!»

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organul central al «Ligii Apărării Naţionale Creştine»

CUPRINSUL:

I. C. Cătuneanu: Orice rău spre bine.
Ion Zelea-Codreanu: Deviza L. A. N. C.: Hristos, Regele, Naţiunea!
Traian Brăileanu: Stăpânirea jidovească în Bucovina.
Infrăţirea Românească: Pentru Aviaţia Română.
Un ascultător: Cum înţelege L. A. N. C. să acţioneze contra sectelor religioase?
Ilie Mihailescu: Obştiile ţărăneşti şi jidoveşti.
Ion I. Crişan: O faptă bună.
Ion Ciucora: Corespondenţă din Roma.
Infrăţirea Românească: In atenţiunea Casei Centrale a împroprietărirei.
Iosif Tăpălagă: Corespondenţă din Rodna-Veche.
Spiru Peceli: Pentru studenţii închişi.
N. **Costea**: Primarul din comuna Albac nu este la înălţimea chemărei sale.
Informaţiuni: Interne şi externe.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZAR ISAICU

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
:=: CLUJ, STRADA BOB Nr. 7 :=:

IMPRIMERIA FOII „LUMEA ŞI ŢARA“
:=: CLUJ, PIAŢA CUZA VODĂ Nr. 16 :=:

© BCU CLUJ

ANUL IV. — Nr. 11 1 Aprilie 1928

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organul central al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Rubrica permanentă

Pentru ca să se știe

Denunțăm din nou marelui public pe aceia, cari au apărat pe Jidanul GROEDEL în procesul cu Maramureșenii, de pe urma căruia sătenii de baștină și-au perdut pădurile ce le aparțineau de veacuri:

Apărătorii, cumpărați cu banii lui Iuda, poartă numele:
EMIL HAȚIEGANU, deputat național-țărănist și profesor la Universitatea din Cluj.
MIRCEA DJUVARA, deputat liberal și profesor la Universitatea din București.
VALERIU ROMAN, proaspăt liberal, fost secretar general al L. A. N. C.

* * *

Cine ajută pe dușmanii României la bârfirea țării?
COSTA FORU, de la „anumita presă“
ȘI
N. GHIULEA, membru în partidul național-țărănist și profesor la Universitatea din Cluj.

* * *

Având în vedere, că Inalta Curte de Casație a adjudecat Jidanului Groedel 26.000 iugăre în paguba Maramureșenilor, așa încât veneticul acaparator a ajuns proprietarul acestui latifundiu forestier; noi cerem cu stăruință, în virtutea legii agrare, ca imediat ce va fi ieșit din indiviziune Jidanul Groedel să fie expropriat la fel ca și ceilalți proprietari de păduri, pentru ca acele comune de pe valea Vișeului, cari au dreptul după legc, să fie puse în stăpânirea pădurilor, ce le-au aparținut din moși-strămoși.

„INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ“

Ori-ce rău spre bine

Cea d'intâi condiție, ce trebue să împlinească acela care aspiră să aibă o cât de mică influență in viața publică, este simțul sănătos al optimismului, ce isvorește din încrederea în vitalitatea și destoinicia neamului. Bine înțeles, puterea de viață a unei nații trebue păzită de primejdii, trebue întărită și sporită prin măsuri ieșite din preocuparea zilnică a conducătorilor; destoinicia înăscută, cu întreg tezaurul bogățiilor sufletești, trebue desvoltată la maximum prin cultură națională.

Dar dacă nu am ajuns încă, din cauza vitregiei vremurilor, la progresul ce se va întemeia pe vitalitatea și destoinicia Românului, nimănui nu-i este permis să se îndoiască în viitor. Cine are vre-o îndoială, să nu se amestece în politică.

Chiar când, în lupta dârză pentru afirmarea tot mai viguroasă a rolului, ce vom juca în basinul Dunării de jos, întâlnim piedeci grele ori nedreptăți strigătoare, la un neam ca al nostru, conștient de chemarea lui, în mod firesc trebue să se ridice cu elementară forță simțul reacțiunii, care înviorează și oțelește puterea de viață.

Această normă de purtare românească s'a aplicat acum de curând.

Sântem sub impresia rezoluțiunii rostită la Geneva n procesul optanților. Eram în drept să ne așteptăm la alt rezultat; o flagrantă schimbare de păreri, între soluția din Septembrie 1927 și Martie 1928. Greșala s'a cunoscut.

In dauna noastră, spre nefericirea României, îngropându-i viitorul într'o datorie de zecimi de miliarde aur, și tărându-i suveranitatea pe la ușile tuturor tribunalelor de peste granță! Așa se vor fi tânguind o serie de pesimiști, de prăpădiți sufletește, de bocitori și cobitori în trudnica lor imaginație seacă. Să trecem cu filosofia disprețului peste ei!

Realitatea este alta. A fost destul să auzim pe lângă noi vuetul unei porniri necugetate, pentru ca tot sufletul nației, prin organele ei oficiale, să respingă promt, demn și mândru, tentativa de a se atinge suveranitatea țării. Cameră și Senat, Guvern, consilii comunale, corp studențesc, opinie publică, toată lumea românească, într'un glas, tără a precupeți, fără a „pertracta“, fără șovăială și fără rezerve urmând pe Titulescu, a răspuns cu o fulgeratoare iuteală că privește ca inexistentă rezoluția din Martie 1928.

Această atitudine poate surprinde numai pe aceia cari nu ne cunosc neamul. Când România mică mutilată în 1917, trădată de Ruși, cu armata sfărîmată dar nu învinsă, s'a ridicat printr'o minune de energie și-a refăcut oastea și a oprit, în uimirea lumii, pe Mackensen la Siret; când această nație, primind cruda lovitură din toamna anului 1916, a reacționat în așa fel; cum își închipuiau diplomații de la Geneva, că neamul românesc întregit se va pleca molâu și docil într'o situație incomparabil mai ușoară, când „ținem noi în mână chestiunea optanților“ cum a spus eminentul nostru Ministru de Externe?

Noi, din greșala de la Geneva, avem de câștigat. Primul câștig s'a și înregistrat: s'a obținut o impunătoare unanimitate în atitudinea oficială a țării față de soluția din afară. Sufletul națiunii a fost galvanizat: reacțiunea ful-

© BCU CLUJ

gerător descătușată în sprijinul entuziast dat ilustrului avocat al Românie, dovedește o întărire a tuturor resorturilor noastre sufletești. Răul trecător, atingându-ne numai cu penumbra lui, pentru-că „noi ținem afacerea optanților în mână“ ne îndreaptă spre bine.

Am cules primul fruct prețios: națiunea și-a regăsit în prompta-i judecată dreaptă și mândră bărbăția tradițională.

Dar Românul, cu admirabilul său bun simț, spune: ori-ce rău *spre* bine. Nu am cules tot binele. Vor mai rezulta și alte urmări, în profitul nostru, din greșala de la Geneva. Liga Națiunilor, în sesiunea din Martie 1928 prin contradicția săvârșită, nu numai că și-a micșorat enorm prestigiul, dar a făcut proba că nu are autoritatea morală de a-și spune cuvântul în chestiuni vitale pentru statele-membri. A dovedit inconsequență față de ea însași, lipsă de înalte criterii politice privitoare la suveranitatea intangibilă a statelor mici, și tactica dubioasă a manevrelor prin surprindere.

Din acest mediu să iasă oare judecătorii lumii?

Și acum întreb pe toți ideologii cinstiți, pe toți pacifiștii sinceri: nu are perfectă dreptate Mussolini, când se uită cu neîncredere peste această Societate a Națiunilor și o tratează ca pe o cantitate neglijabilă? Dovadă despre robustul simț politic, adânc, precis și clar al dictatorului italian, ne-o aduce tocmai soluția din Martie 1928, în procesul nostru cu Ungaria.

Și dacă demonstrația s'a făcut, că Liga Națiunilor nu este coaptă spre a răspunde menirii ce i-a atribuit un visător ca Wilson, și niște hipocriți interesați ca fii lui Israel, atunci tragem al doilea învățământ prețios pentru politica viitoare a României și a tuturor statelor mici, fixând o linie invariabilă și inalterabilă de conduită: în afaceri, cari privesc suveranitatea țării, independența ei economică, rosturile ei interne cu toate cerințele naționaliste de înfăptuit spre a păstra România pentru Români, Liga Națiunilor nu poate avea nici un amestec.

Din experiența făcută în Martie 1928 se învederează odată mai mult deplina dreptate și simțul de prevedere al L. A. N. C., care în programul ei din Septembrie 1925 fixează, în articolul 36, rolul Ligii Națiunilor precum urmează:

„Liga Națiunilor să fie recunoscută numai ca un consiliu de state naționale cu drepturi egale, deplin suverane și libere, iar nu ca autoritate supranațională, cu drept de control și impunere a deciziilor sale, incompatibile cu principiul suveranității fie-cărei națiii pe teritoriul ei.“

Atât, și nimic mai mult.

I. C. CĂTUNEANU

Deviza L. A. N. C.: Hristos, Regele, Națiunea!

In articolele precedente am spus, că L. A. N. C. a ridicat steag spre a aduna în umbra lui conștiințele treze și a le organiza pentru lupta crâncenă de apărare a nației, în războiul declarat și pornit cu înverșunare de către Jidovime. Și în realitate în organizarea L. A. N. C. sunt steaguri, cari se sfințesc și pe cari se depune jurământul. Despre sfințirea lor și despre jurământ vom vorbi în altă articole. Acuma vom aminti numai, că sus pe steag se află trei litere: *„H. R. N.“ Ele sunt inițialele a trei cuvinte: „Hristos, Regele, Națiunea!“, cari se află imprimate în fruntea broșurii „Călăuza Bunilor Români“, și cari formează deviza L. A. N. C.* Despre această deviză urmează să tratăm în acest articol. Mai înainte însă, câteva lămuriri necesare asupra broșurii amintite, în legătură cu deviza.

Oricât de măreață a fost proclamarea întemeierii L. A. N. C. în ziua de 4 Martie 1923, ea nu putea însemna decât încă o manifestare a mișcării naționale — provocată, precum am arătat în articolele precedente, de lupta dârză a tineretului din școlile superioare — nimic mai mult, dacă nu se purcedea cât mai grabnic la organizarea ei sistematică. Enunțarea celor câteva principii generale de organizare adunate în pripă în „Statutul L. A. N. C.“ votat de „Marea Adunare“ din 4 Martie, era departe de-a însemna macar un început de organizare. Se cerea crearea unui plan de organizare special, și pe cât posibil mai sistematic. Marea Adunare a însărcinat în mod expres pe tânărul inițiator — de care am amintit în articolul penultim — cu organizarea. In vederea aceasta el mi-a prezentat mie un plan scris în liniamente generale, rugându-mă ca pe baza acelui plan să elaborez cu, cu puțina mea pricepere practică și cu experiența mea mai îndelungată, un plan de organizare cât mai complect. El continua în acel timp a vizita deosebitele centre din țară, pentru a închega nucleu în vederea începutului de organizare, care trebuia să urmeze după alcătuirea planului. Planul l-am alcătuit în *„Regulamentul L. A. N. C.“* Evident amăsurat împrejurărilor de-atunci și fără nici o pretenție de perfecțiune. Totuși el a fost păstrat până astăzi.

Trebuia însă publicat. Atunci m'am gândit la alcătuirea unei broșuri, care pe scurt să conțină tot ce trebuie să știe un luptător al L. A. N. C., și care în acelaș timp să poată servi și ca mijloc de propagandă. In vederea aceasta am adunat materialul în ordinea, în care se află tipărit în prima ediție a broșurii. Și anume: In frunte un articol despre *„Svastica“*, scris de mine și semnat „Liga Apărării Naționale Crnștine“, apoi pe rând: *„Actul de constituire“* scris de d. A. C. Cuza, fostul președinte L. A. N. C.; *„Regulamentul“* alcătuit de mine, pe baza liniamentelor generale date de tânărul inițiator, și cu concursul Inginerului Maior Dimitriu, pe atunci Secretar al Comitetului Central, care a alcătuit planșele drapelelor: *„Doctrina Națională Creștină“*, opera cunoscută a dlui A. C. Cuza; *„Programul L. A. N. C.“* desvoltat de fostul președinte, cu coloborarea noastră, după programul național-democrat, rezultat din consfătuirile dela 23 și 24 Aprilie 1910; urmează *„Chemarea“* adresată poporului român, scrisă de mine și votată de Marea Adunare; și *“Chemare către Săteni“* scrisă de A. C. Cuza. Am adăugat, ca material de educație: *Imnul național „Trăiască Regele“, Marșul Studențesc* de Iustin Ilieșiu, pe care l-am adoptat ca marș al L. A. N. C., în sfârșit marșurile *„Deșteaptă-te, Române“* și *„Pe-al nostru Steag“*. *Coperta* a fost pictată după cererea mea de studentul de atunci Ion Sava, iar *titlul de „Călăuza Bunilor Români“ l-am luat depe o lucrare a mea* scrisă pentru popor și în special pentru soldați în vederea războiului în primăvara anului 1916. La tipărit am dat broșura eu, cu bani adunați prin contribuții dela prieteni.

Nu pentru a-mi însuși vre-un merit, am făcut aceste precizări, ci numai exclusiv în interesul adevărului, a cărui lumină suntem datori s'o ferim de orice încercare de umbrire.

In fruntea broșurii, ca și pe steaguri, am pus *cele trei cuvinte: „Hristos, Regele, Națiunea!“, alcătuind deviza L. A. N. C.* Așadar deviză închegată și propusă de mine. Și de aceea mă simțec dator să lămuresc înțelesul, semnificația lor, cum și îndemnul care rezultă din ele.

Orice oaste are pe steagurile ei o deviză. Ea are menirea, pe de-oparte să sintetizeze în cât mai puține cuvinte gândirea și simțirea, ținta sufletească fundamentală a luptătorilor, iar

© BCU CLUJ

pe de alta să-i încurajeze prin conştiinţa unităţii lor desăvârşite *L. A. N. C. fiind* — precum am afirmat în articolele anterioare — *o oaste politică şi naţională,* menită războiului sfânt de apărare, *avea nevoie de o deviză,* care să însufleţească pe toţi luptătorii, să sintetizeze gândirea şi simţirea tuturor, deosebindu-i hotărîtor de turmele de mercenari, tocmiţi la duşman.

Vom preciza deci ce însemnează pentru membrii L. A. N. C. cele trei cuvinte, cari alcătuiesc deviza noastră. *Ce înseamnă fiecare in parte şi tustrele la un loc, însăşi ordinea stabilită având un anumit sens şi neputând deci să fie schimbată nici într'un alt fel.*

In frunte cuvântul: **Hristos!** Pentru orice creştin adevărat acest cuvânt este *prea sfânt,* întrucât prin el nu se numeşte nici „cel mai mare geniu al omenirii, nici cel mai mare profet", nici „cel dintâi între sfinţii lui Dumnezeu", ci *prin acest cuvânt se denumeşte însuşi Fiul lui Dumnezeu, „Cel de o fiinţă cu Tatăl", a doua persoană a Divinităţii, deci: Dumnezeu însuşi!* Făr' de început şi făr' de sfârşit, mai presus de puterea de înţelegerea minţii omeneşti. *Şi s'a întrupat* în mijlocul aceluia dintre *„ocoalele"* de turme cuvântătoare, care reprezenta însuşi miezul falşificării şi al răutăţii satanice, *spre a înfrunta astfel direct în faţă pe „fiii Diavolului", „puii de viperă", oştile împelitate ale lui Satan,* menite de el să distrugă, să omoare sufletele turmelor cuvântătoare, create de Dumnezeu pentru viaţă veşnică. S'a întrupat, pentruca prin lumina eternă a cuvântului său să împrăştie întunericul ucigător de suflete, arătând calea mântuirii, şi prin jertfa Sa să înfăptuiască mântuirea sufletelor create de Dumnezeu. Mântuire, către care — prin mijlocirea sfintei Sale Biserici — El cheamă oile sale din *toate* staulele.

Pe lângă acestea însă, pentru luptătorii L. A. N. C. cuvântul „Hristos" mai înseamnează:

1. *Că Isus* — Hristosul lui Dumnezeu — *a fost* prigonit, prins, batjocorit, şi *omorît* în chinuri cumplite pe cruce, *de către duşmanii lui; mânaţi de tatăl lor Diavolul".*

2. *Că ura talmudică a aceloraşi duşmani nu s'a domolit* prin sacrilejul săvârşit. *Ci ei,* perseverând în mod cu adevărat satanic, *prigonesc mereu* cu ură crescândă, ca furiile unei nebunii, *pe Isus cel înviat din morţi,,* căutat prin mii de mijloace infernale să-L prindă din nou, să-L batjocorească, să-L chinuiască şi din nou să-L omoare, în fiecare ţară creştină, distrugând Biserica Sa şi nimicind popoarele creştine.

3. *Că aceiaşi duşmani ai Lui, cu acelaşi scop de ucidere au invadat şi ţara noastră,* căutând ca şi aici să-L răstignească pe Isus pentru a treia oară, precum în Rusia nenorocită L-au răstignit pentru a doua oară.

4. *Că aşa fiind, noi Românii suntem datori să ne ridicăm ca un singur om intru apărarea lui Hristos,* apărând Biserica Lui şi fiinţa naţiei noastre creştine. *Avem adică a urma pilda vrednică a strămoşilor.* Ei — oridecâteori alţi duşmani ai lui Hristos au voit să treacă pe la noi „fără păs" şi „din pristolul dela Roma să dea calului ovăs" — s'au ridicat totdeauna cu păduri de lănci şi de spade şi cu ele au prefăcut în praf toată trufia duşmanilor Crucii! Şi la Rovine, şi la Podul Inalt, şi în atâtea locuri!... Ca şi Ierusalimul de altădată ţara aceasta dacică şi întregul teritoriu getic, scurt timp după predicarea mântuirii, L-au primit cu stâlpări în triumf pe Isus împăratul cel veşnic, dar oridecâteori a fost primejduit, nu L-au părăsit ca acelaş Ierusalim, ci în locul stâlpărilor de triumf au ridicat păduri întregi de lănci şi spade spre apărarea Lui, şi din piepturi au făcut zid de apărare! *De aceea şi mila Lui nu ne-a lăsat să fim sfărmaţi şi împrăştiaţi, ca Ierusalimul de altădată!*

Noi L. A. N. C., fiind conştiinţa însăşi a naţiei româneşti, înţelegem să-L apărăm pe Hristos, atât împotriva duşmanilor Lui fireşti, cât şi în contra numeroşilor „Iuda", cari s'au oferit să-L vândă pe arginţi sinedriului Jidovimii actuale. Şi hotărîţi, vom mânui spada fără cruţare până la zdrobirea complectă a duşmanului şi a vânzătorilor, sau până la ultimul strop de sânge din inima noastră! *Fiind siguri, că prin această luptă, prin jertfe, vom atrage asupra naţiei noastre mila Lui, care se va aşterne ca o pulbere de lumină dulce peste ţara aceasta!...*

Al doilea cuvânt din deviza noastră este: **„Regele!"** Ne deosebim de multă lume în ce priveşte înţelesul acestui cuvânt. Pentru toate partidele actuale şi chiar pentru mulţi în afară de ele, *„Regele"* nu este decât un şef ereditar al statului, menit să ţie cumpăna dreaptă deasupra partidelor. Atât şi nimic mai mult! Funcţiune, pe care ar putea-o îndeplini şi un şef de stat ales, un preşedinte oarecare.

Pentru noi L. A. N. C. cuvântul „Regele" are cu totul alt înţeles. Atât ca idee în genere, cât şi ca tradiţie străveche a neamului nostru. *Pentru noi „Regele" înseamnă, înainte de orice alta, sufletul trimis de Dumnezeu să domniască asupra naţiei şi să-i călăuzească destinele — prin inspiraţie de sus — spre ţinta planului dumnezeiesc, nevăzut de mintea omenească!* Fiind în acelaş timp om, el poate greşi ca orice om. Dar aceste greşeli nu-i pot schimba caracterul de trimis al lui Dumnezeu, ci el rămâne în oricе caz *Domnitor „din mila lui Dumnezeu" şi „prin graţia lui Dumnezeu", indiferent de „voinţa naţională!"* Căci naţia într'un moment de tulburare sufletească poate să îndepărteze pe Rege, dar ea comite atunci păcatul greu al respingerii trimisului lui Dumnezeu, atrăgând asupra ei consecinţele nenorocite, apropiate sau mai îndepărtate, văzute sau nevăzute, ale acestei insolente îndrăzneli. Că Regele într'un moment dat, biruit de slăbiciuni omeneşti, ar putea să se îndepărteze dela misiunea lui, să fie prea slab pentru povara ei, să greşiască în actele lui de domnie? *El trebuie atunci sfătuit, ajutat, la nevoie chiar oprit de-a greşi, de către naţie.* Dar atât! *Dumnezeu voieşte ca împărăţiile pământeşti să se conducă după chipul şi asemănarea „împărăţiei cereşti". Şi acolo* — dealtfel caşi în întregul angrenaj al legilor universului fizic — *nu există „republică!" Deaceia noi L. A., N. C., legând naţia, în ce priveşte viaţa ei pământească, de voinţa şi planul lui Dumnezeu, nu putem fi decât „monarchişti" intransigenţi,* şi duşmani neîmpăcaţi ai „republicanismului", pe care-l considerăm ca o răsvrătire nebună în contra lui Dumnezeu însuşi.

Iar în ce priveşte *naţia românească, ea este, prin tot trecutul ei* de neam aşezat, muncitor, războinic — şi din negura vremilor străvechi pătruns de adâncă supunere faţă de Dumnezeu, care încă depe-atunci era un singur Dumnezeu spiritual Zamolcse, — *atât de legată de idea monarchică, încât dacă nebunia republicanismului ar cuprinde întreg globul pământesc, naţia românească ve rămânea monarchică, spre a urma voinţa lui Dumnezeu şi a nu se desparte de întregul ei trecut Geto-Tracic!* Dar atunci s'ar putea obiecta, că pare de prisos atitudinea de luptătoare monarchistă a L. A. N. C. Pentru cine cunoaşte în adâncurile ei tainice furtuna de anarchie de după războiu, încercările persistente ale Jidovimii de-a dărâma tronurile, de-a contamina şi a perverti şi sufletul naţiei noastre, şi în sfârşit *pentru cine cunoaşte anumite tainice tendinţi francmasonice din viaţa şi frământările partidelor noastre politice, pentru acela afirmarea L. A. N. C. ca gardă monarchistă este cu totul departe de a fi de prisos. Gardă, gata la orice sacrificiu pentru apărarea principiului monarchic, preferind să moară decât să se predeie.* Şi uneltitorii tainici s'o

© BCU CLUJ

ştie bine: *Orice încercări ne vor găsi la postul nostru!...*

Regele Românilor fiind aşadar pentru L. A. N. C. nu numai întruparea maiestăţii naţiei, ci *fiind mai cu deosebire simbolul viu, prin mijlocirea căruia se revarsă mila lui Dumnezeu asupra naţiei, persoana Sa este „sacrosanctă"* şi mijlocitoarea între Dumnezeu şi naţie, deci deasupra naţiei! *Deaceia cuvântul „Regele" este al doilea în deviza noastră şi nu poate fi al treilea.* Aşadar - încăodată nu; Hristos, Naţiunea, Regele — ceia ce ar schimba, ar răsturna întregul sistem de gândire, întreaga concepţie — *ci numai: „Hristos, Regele, Naţiunea!"*

Al treilea cuvânt şi ultimul în deviza L. A. N. C, este: „Naţiunea!" — pare mai eufonic mai solemn decât terminul „naţia".

Şi în ce priveşte înţelesul acestui cuvânt, L. A. N. C. se deosebeşte de concepţia aproape a tuturor partidelor noastre politice. Sub necontenita acţiune de pervertire a gândirii dusă de către Jidovime, încet dar sistematic, partidele noastre — aproape toate — au ajuns la formula, că naţia românească înseamnă totalitatea indivizilor cari vorbesc mai mult sau mai puţin bine românește, deunde aberaţia cu „Românii de rit mozaic", sau la formula juridică, cumcă naţia românească însemnează totalitatea indivizilor, cari au cetăţenia sau chiar numai protecţia statului român. *Pentru L. A. N. C., conform cu doctrina ei, naţia românească este hiperorganismul etnic alcătuit din totalitatea indivizilor, cari, mai presus de graiu, au avut şi au comunitatea aceluiaş sânge geto-tracic.* Amestec de sânge, prin asimilări proporţionale şi treptate, a fost adeseori în cursul miilor de ani, şi e de dorit să mai fie. *Altoirile fireşti prin „încrucişări" cu sânge din aceiaş rassă, sunt binefăcătoare pentru organismul unei naţii,* împrospătându-i mereu sângele şi menţinându-i vigoarea. *Pe cât de nenorocite şi fatale în urmări sunt „corcirile" cu sânge de rasse diferite.* Norocul naţiei noastre româneşti a fost, că în cursul timpurilor îndelungate şi-a putut mereu reîmprospăta sângele prin încrucişări fericite cu popoare arice — *numai astfel putem fi astăzi un neam tânăr, deşi suntem unul din cele mai vechi popoare din lume —,* fiind în acelaş timp ferită de corciri nenorocite cu popoare din rassele: semite şi finotatară.

Că amestecul de sânge cu popoare din familia slavă ar fi fost prea mare şi că deaccia ni-au fi alterat chiar caracterul nostru specific de Geto-Daci este un neadevăr pe care nu-l pot susţinea decât cunoscătorii superficiali ai istorici şi protoistoriei noastre. *Infuzia de sânge pur slav a fost mai mică decât chiar cea dela familia de popoare greco-latine,* care şi ea a fost destul de redusă. Spre a dovedi aceasta, vom aminti numai — fără a intra în amănunte — că *cele mai multe dintre popoarele slave — ca graiu — cari ne încunjură, au substratul nostru etnic. Adică însăşi baza lor etnică, partea fundamentală în compunerea sângelui lor, este geto-tracic. Iar în sprijinul acestei afirmaţii* — trecând peste asemănările de tip, de datini, de legende, de melodii populare, de isvoade de cusături, de numiri geografice isbitoare, păstrate unele până astăzi — *vom cita numai faptul că împărăţia getică a marelui nostru împărat Burebista se întindea dela Marea Adriatică şi Marea Neagră până la Marea Baltică,* între Dunărea de Sus, Oderul Mijlociu, Vistula de Jos, Bălţile Pripetului şi Cataractele Niprului. *Şi aceasta a fost între anii 70—40 înainte de Hristos, deci am putea zice ieri,* faţă de începuturile pelasgice ale neamului nostru. Impărăţie formidabilă formată nu prin cuceriri şi supuneri de neamuri străine, ci *prin organizarea într'un singur stat a neamului geto-tracic, despre care toţi istoricii vechi în frunte cu Herodot sunt unanimi în a afirma, că „era cel mai mare şi mai numeros neam din toată lumea după cel al Inzilor".* Aşadar — cu dovezi de nume de aşezări importante şi străvechi citate în hărţile vechilor istorici — *neamul nostru getic cuprindea în afară de Peninsula Balcanică şi Dacia de astăzi, teritoriile Ucrainei, Slovaciei, Cehiei sau Boemiei, ale Sileziei şi Poloniei întregi până la mare!* Iar despre tipul fizic al Daco-Geţilor, regretatul savant Pârvan ni spune, că e bine cunoscut atât depe monumentul dela Adamclissi, cât şi depe columna lui Traian. Şi anume că *„erau în mare majoritate, nalţi, voinici, blozi, cu ochi albaştri* (Getica, pg. 661).

Aşa încât nu numai *încrucişările noastre* cu Albanezii, dar şi cele *cu Sârbii, Ucrainienii, Polonii, Slovacii şi Cehii, au fost şi sunt simple reasimilări de sânge Geto-Tracic şi nu încrucişări cu popoare slave,* dintre cari numai Ruşii propriu zişi n'au sânge Geto-tracic. Incrucişări în adevăratul înţeles al cuvântului au fost cu unele popoare din familiile germanice, greco-latine şi iraniene. Cari însă, departe de-a fi fost o periclitare a caracterului nostru specific, au fost o binefăcătoare reîmprospătare de sânge.

Deci pentru noi L. A. N. C. cuvântul „naţiunea" însemnează în primul rând organismul fizic al naţiei româneşti, depozitar al strălucitelor însuşiri specifice ale sângelui geto-tracic, şi în al doilea rând sufletul acestui neam, cu conştiinţa lui despre luptele şi suferinţele trecute, cu hotărârea lui de-a înfrunta pericolele prezentului, şi cu neclintita credinţă în menirea lui de-a crea în viitor o strălucită civilizaţie specifică şi originală! Sau mai pe scurt: *Naţia este sângele şi sufletul generaţie luptătoare de astăzi, strâns legată cu gloria morminţelor şi cu leagănul gloriilor viitoare! Pentru apărarea ei ne simţim datori să muncim şi să ne jertfim!*

Sper să fi lămurit deplin atât înţelesul celor trei cuvinte din deviza noastră, cât şi legătura strânsă dintre ele.

Pentru înlăturarea pericolului de moarte, care ne ameninţă astăzi, aceste trei cuvinte, din vârful steagurilor L. A. N. C., cheamă la datorie toate conştiinţele româneşti treze.

Adunaţi-vă deci, fraţi Români, sub steagurile cu deviza sfântă: „Hristos, Regele, Naţiunea!"

Huşi, în ziua aniversării întemeierii L. A. N. C., 4 Martie 1928.

ION ZELEA-CODREANU

Stăpânirea jidovească în Bucovina

Am afirmat în cele două articole precedente că L. A. N. C. este necesară pentru consolidare Statului Român. Ea n'ar fi necesară dacă partidele politice ar fi româneşti, naţionale. Termenii de „naţional-liberal" şi „naţional-ţărănesc", nu ne pot înşela, cel puţin pe noi cari cunoaştem structura acestor partide şi programul lor practic (nu teoretic).

Partidele noastre sunt internaţionale, deşi nu interstatice. Politicianii profită de imprecizia termenului „naţional", care le îngăduie să coopereze cu jidanii cetăţeni „români", iar pe de altă parte să-i înşele pe Români, cari înţeleg sub termenul de „naţional" o opoziţie împotriva jidanilor. Dar a fi cetăţean român şi a fi „Român" sunt lucruri foarte deosebite. Jidanii, cari pretind a fi cetăţeni români, dar cari sunt înainte de toate jidani (de rasă, naţionalitate şi religie), intră în partidele noastre politice „naţionale", pe cari le finanţează şi le exploatează pentru scopurile lor, şi îşi bat joc de naivitatea ţăranilor noştri cari cred că aceste partide sunt „naţionale", adică româneşti.

Politicianii plătiţi, în mod direct sau

© BCU CLUJ

indirect de jidani, duc țara la peire sigură, pregătesc dominațiunea neîngrădită a jidanilor.

In Bucovina acest proces de iobăgire complectă a țăranilor, de bolșevizare politică, a făcut în cei zece ani dela Unire încoace progrese uimitoare. Această provincie a fost arendată de partidul liberal unei clici de politicieni, compusă din intelectuali săraci, deci economicește dependenți de bunăvoința patronilor. Acești intelectuali au fost „selecționați" de răpaosatul Al. Constantinescu în timpul neutralității și al războiului. Ei sunt cunoscuți din ziare sub numele de „Purceii Veselei Grădini" sau „Purceii Bucovinei". Incă la 1918, când i-a trimis patronul în Bucovina, acești oameni erau toți săraci lipiți pământului. Dar aplicând metodele învățate dela șeful lor (pe front n'au fost căci n'au avut vreme pentru această ocupație), ei s'au îmbogățit repede. Această ascensiune economică nu se poate explica decât din activitatea lor politică, deoarece ei n'au întemeiat fabrici, n'au luat moșii în arendă, n'au deschis prăvălii etc., deci nu s'au putut îmbogăți din intreprinderi economice și nici din leafă n'au putut aduna averi.

Izvoarele de îmbogățire ale politicianilor sunt prea cunoscute ca să le înșir pe toate aci. Pe noi ne interesează aci numai faptul că modul obicinuit al îmbogățirii politicianilor liberali a avut în Bucovina un efect dezastruos penlru țăranii și intelectualii români și un efect admirabil pentru Jidovi.

Jidanii au pus stăpânire pe toată viața economică a provinciei. Comerțul, industria și finanțele sunt cu desăvârșire în mâini jidovești, orașele sunt fixite de jidani, cari au venit cu droaia din Galiția și Basarabia. Această imigrație, urmată de încetățenire în massă se datorește corupției administrative.

Posturile administrative au fost încredințate oamenilor de partid cari au imitat exemplul conducătorilor. Deviza: „Imbogățiți-vă!" a fost urmată cu sfințenie.

Trebue să amintesc că toate operațiunile de îmbogățire ale politicianilor bucovineni s'au făcut în limitele trase de codul penal. S'au întâmplat și mici găinării (cu contingentările etc.) cari au ajuns pe la tribunale. Dar nimene n'a fost condamnat. Căci din punct de vedere juridic nu există păgubaș.

Spre pildă în exploatarea fondului bisericesc. E evident că națiа românească a fost prădată în folosul câtorva politicieni și a unui imens număr de jidani. Dar după teorie se constată că tot cetățeni „români" au profitat. Dl inginer silvic *Florescu*, a

O faptă ce nu poate întârzia

Judecându-se la Comisia Județeană din Cluj, procesul celor 10 comune moțești cu Jidanii Tischler—Bürger, și Moții câștigând dreptatea lor, urmează în conformitate cu legea agrară ca sentința, imediat executabilă după lege, să se execute pe teren fără întârziere independent de tribulațiunile susnumiților Jidani pe lângă Comitetul agrar.

Cerem imperios Comisiei de ocol din Huedin să binevoiască a eși la fața locului și a așeza pe Moți în stăpânirea de fapt a pădurilor și pășunilor definitiv adjudecate; și astfel să se pună cu un ceas mai înainte capăt mizeriei Moților și spiritului de agitație. „Infrățirea Românească".

arătat în mai multe articole cum sunt devastate pădurile fondului bisericesc de firmele jidovești, în frunte cu „Bucovina" lui Anhauch. Dar cine să se alarmeze? In consiliile de administrație șed persoane înalte și administrația e „corectă". Desigur. Dar fapt este că tot profitul curge în buzunarele jidanilor, tot personalul tehnic și comercial se recrutează din „poporul ales". Creștinii sunt admiși numai ca muncitori. Anhauch e atotputernic. *Un fiu al său ține în căsătorie pe sora ginerului prințului Barbu Știrbey, care el însuș e președinte al consiliului de administrație al societății „Bucovina".* Sunt apoi o serie de alte firme jidovești cari au protectorii lor speciali și hrănesc o sumedenie de jidani în industria lemnului. Această industrie a prefăcut Bucovina într'o colonie palestiniană, sau mai bine zis a prefăcut Bucovina în adevărata Palestină. *Numai județul Cernăuți are mai mulți jidani decât se găsesc în Palestina întreagă.*

Al doilea izvor de câștig pentru jidani este industria spirtului și vânzarea rachiului. Sub stăpânirea românească crâșmele s'au înzecit, cel puțin. Prefecții dau concesii și-și construesc case. Asupra satelor au năvălit jidanii ca lăcustele, rachiul curge în șiroaie și înlesnește exploatarea țăranului. „Înțeleapta" politică financiară a partidului liberal a deschis porți largi și cămătăritului celui mai nerușinat. Se iau la sate 50, 60, 100 și mai multe procente. Băncile liberale s'au aliat cu cămătarii jidani pentru a jefui țărănimea. Procedura e simplă. I se dau unui cămătar jidan bani cu procentele băncii, iar el împrumută acești bani la țărani cu procente urcate, *câștigul fiind împărțit apoi cu directorii băncilor.* In acest fel un foarte mare număr de jidani trăesc fără muncă numai din exploatarea muncii țăranilor.

Situația disperată a elementului românesc apare lămurită constatând că în Bucovina numărul jidanilor față de creștini e de 1:4. **Un jidan la patru creștini!**

Supremația economică fiind bine stabilită, această proporție numerică ne arată că orice reacțiune împotriva dominațiunii lor în toate domeniile vieții publice trebue să se isbească de cele mai mari dificultăți. Românii sunt divizați în partide, sunt divizați în clase sociale, intelectualii în regățeni și băștinași etc. Pe de altă parte creștinii neromâni sunt dispuși a accepta egemonia jidovească, jidovii având grijă ca prin presa lor, prin organizații socialiste și comuniste, să întreție orice curent ostil Statului român. Ei au la Cernăuți o presă puternică: 3 cotidiane, câteva foi săptămânale, toate scrise în limba germană. Ei au tot în acest oraș un liceu național-evreesc, *care are mai mulți elevi decât toate liceele Statului la un loc. Tineretul e crescut în spirit naționalist jidovesc radical și în ură împotriva Statului Român.* Solidaritatea lor e desăvârșită și prin ea își impun voința pretutindeni; în politică, în viața economică, în justiție (un număr mare de magistrați sunt jidani.

L. A. N. C. a încercat să reacționeze împotriva acestei iobăgii umilitoare a elementului românesc. Rezultatul s'a văzut. Populația românească și creștinească e pentru Ligă. **16.000 voturi la alegerile dintâiu, 8.000 voturi la cele trecute.** Desbinarea conducătorilor Ligii a pus deocamdată capăt acestui început de regenerare națională. Nu învinuesc pe nimene. Cunoaștem întâmplări tragice în viața popoarelor, cunoaștem și refaceri repezi după mari înfrângeri. Poate că suferințele Românilor din Bucovina încă nu și-au ajuns culmea și abia desnădejdea va trezi sufletele.

Deocamdată ne așteaptă încă o mare „bucurie": alianța „național"-țărănistă cu socialiștii jidani! A fost o jale adunarea dlui Maniu la Cernăuți. Ce va mai fi de noi când Anhauch va coopera cu Pistiner și fondul bisericesc va fi pus la dispoziția agitației comuniste! Și spre această rezolvire a problemei mergem: Mayer-Ebner intră cu Dori Popovici în partidul național-țărănist, Pistiner cu Sauciuc-Săveanu, iar Straucher va aștepta în opoziție până la revenirea liberalilor la putere.

TRAIAN BRĂILEANU
Profesor la Universitatea
din Cernăuți

© BCU CLUJ

Pentru Aviația Română

Motto: *„Avem și noi Oceanul nostru"*
Maestru Zorileanu

O luptă înfrigurată se observă în toate statele depe suprafața pământului, pentru stăpânirea aerului — Conștiente de faptul, că viitorul război se va desfășura pe calea aerului, și convinse de adevărul dictonului *„Si vis pacem, para bellum"* (Dacă vreai pace, pregătește-te de război) Franța, Anglia, Italia, America, Japonia, Germania cea învinsă și Rusia cea bolșevică s'au construit flotile aeriene de mii de unități.

Chiar Statele mai mici cum sunt: Cehoslovacia, Iugoslavia, Belgia, Turcia și altele, au flotile aeriene destul de puternice. Singură Țara noastră, — deși învingătoare și mărită — n'a fost în situație să-și desvolte după cuviință aviația — Cauze multiple de ordin financiar, politic și moral ne-au stat deacurmezișul — parecă într'adins — ca să nu putem ține pas cu vecinii noștrii în privința sporirei aparatelor de sbor.

De un an începând — dată fiind importanța aviației, și pericolul ce ne amenință în caz de război — Românii și autoritățile înțelegătoare au luat inițiativa de a face propagandă pentru adunarea de fonduri, din care să se procure avioane militare, și civile — Orașele Galați, Timișoara și altele au donat câteva milioane de lei pentru procurarea de avioane. In București s'a format *„Asociațiunea Română pentru propaganda aviației"* București str. Lipscani no. 3. cu filiale pe întregul cuprins al țărei românești, care are de scop să întrețină propaganda vie pentru adunarea de fonduri bănești. Cu învoirea guvernului — Asociațiunea susnumită aranjează în toată țara în 8 Aprilie (ziua de Florii) serbări și colecte pentru *Aviația Română*.

„Infrățirea Românească" împlinindu-și o prioasă datorință față de aviatorul inginer Aurel Vlaicu, față de Maestrul Zorileanu, — însuflețitul zburător, dornic de a pune stăpânire românească pe oceanul nostru — *aerul*, și față de cei 118 eroi, ai aviației române; deschide o listă de subscripție pentru aviația noastră națională, în frunte cu

dl. prof. I. C. Cătuneanu cu lei 500
„ Gr. Sion „ „ 500
„ Ștefan Peneș „ „ 500

și îndemnă pe toți onor. Cititori — imitând pe susnumiții — să dovedească prin fapte, sentimentele lor românești.

Români contribuiți să putem aduna suma necesară cu ajutorul căreia să putem construi un avion pe care să-l dăruim scumpei noastre Armate.

Trăiască Aviața Română!

„Infrățirea Românească"
Cluj Str. Bob No. 7.

*

In cele ce urmează publicăm Chemarea:

Asociația Română pentru Propaganda Aviației

Sprijinind Aviația
vă sprijiniți pe voi înșivă

Chemare către toți iubitorii de țară

Răspunzând unei nevoi vitale care până acum nu a fost îndeajuns de înțeleasă și sprijinită, Asociația Română pentru Propaganda Aviației (A. R. P. A.) pășește înainte la realizarea programului ei, încrezătoare în reușita ideilor pe care le răspândește în folosul Țărei.

Nu e o taină pentru nimeni că războiul a creiat și nemulțumiți care se pregătesc din nou de luptă, cu arme a căror putere omorâtoare întrece închipuirea cea mai bogată.

Ei construiesc pe ascuns sute și mii de aeroplane, care mâine, în ziua cea mare pândită de ei ceas cu ceas, vor înegri seninul cerului și vor zvârli pretutindeni moartea în chipuri nebănuite azi și mult mai crude decât cele din 1916!

Bombe cu schije ucigătoare, gaze și microbi de molimi de tot felul vor fi zvârlite de sus din belșug și vor ucide, fără scăpare, femeea, copilul, bătrânul rămas la vatră ca și pe războinicul de pe front.

Impotriva puhoiului ucigaș de aeroplane vrăjmașe nu se poate lupta decât tot cu aeroplane.

Doar el poate opri moartea înaripată, doborând-o înainte de așî fi asvârlit veninul.

Asta este primejdia care ne așteaptă și cu siguranță că ea se va abate, dacă nu asupră-ne, asupra copiilor noștri.

Dacă dorim pacea, trebue să o pregătim din vreme și o pregătim cu armata aeroplanelor noastre, straja cea mai impunătoare a României Intregite.

Or aviația valorează atât cât noi cu toții îi dăm!

*

Dar avionul mai e neapărat trebuincios și timpurilor de pace. El e mijlocul de locomoție și transport al viitorului, care va duce peste granițî nu numai călători grăbiți, vești calde și mărfuri scumpe, ci și faima națiunei noastre, făcând să fâlfâe în cele patru colțuri ale lumei, mândrul nostru tricolor.

Păinjenișul liniilor aeriene acoperă azi tot globul, iar zborul devine tot mai sigur. Dacă vrem să nu rămânem în urma tuturor celorlalte țări, lucru care înseamnă sclavia economică, trebue să sprijinim tot atât de mult și aviația „civilă" (care de altfel în timp de războiu e tot atât de folositoare ca și cea militară).

*

Inființată dintr'o înaltă pornire patriotică și luând exemplu dela vecinii noștri care contribuesc cu toții pentru aviația lor, A. R. P. A. și-a propus următorul program:

— Să adune prin obol public, sumele necesare construirii cât mai multe avioane atât de necesare apărării noastre naționale ca și propășirei noastre economice.

— Să facă cunoscut și să câștige încrederea publicului în acest mijloc de locomoție al viitorului, pentru ca și în România Mare să se călătorească și să se facă transporturi de tot felul cu avionul, care își va avea o întreagă rețea de linii.

— Să încurajeze pe aviatori și pe technicieni ca pe unii cari vor fi luptătorii de mâine ai aerului, făcându-i cunoscuți opiniei publice și deci iubiți și sprijiniți.

Mijloacele întrebuințate de A. R. P. A. pentru atingerea scopului sunt variate. Pe lângă anualul obol al membrilor ei, ea organizează cursuri, conferințe de propagandă, expoziții, meetinguri, raiduri, manifestări aviatice diverse, acordă premii și alte recompense.

*

Dacă aviația este necesară și A. R. P. A. dă tuturor posibilitatea practică de a contribui la binele și apărarea Patriei, apoi Asociația ar trebui să cuprindă pe toți bunii Români.

A. R. P. A. face un călduros apel de înscriere iar obolul anual e de cel puțin 20 lei, lăsându-l la posibilitățile și dărnicia fiecăruia.

Ea se adresează tuturor celor ce au făcut războiul, pentru că înscriindu-se ca adepți ai A. R. P. A. nu fac decât a continua opera de eri când au întregit România.

Mai ales tineretul care a primit un ideal gata făurit de părinții lor și doar vis pentru bunici, au cu atât mai mult datoria să cultive iubirea de țară.

Inscrieți-vă așa dar cu toții la A. R. P. A. căci datoria către Patrie v-o faceți!

*

Panegiric pentru slujba religioasă în „Ziua Aviației"

Cuvioși Creștini!

Astăzi în toate colțurile țărei românești, în toate orașele, târgurile și satele, se sărbătorește pretutindeni, în a-

© BCU CLUJ

ceastă sfântă Duminecă a Floriilor „Ziua Aviației".

La ora asta chiar, în toate bisericile creștinești, se săvârșește un serviciu divin spre pomenirea eroilor căzuți pentru cauza mare a aviației. Se știe că nimic nu cinstește mai mult un neam, decât slăvirea memoriei eroilor lui. Nimic nu poate onora mai mult pe cetățenii adunați aci spre sărbătorirea aviației decât înălțarea mai întâi a rugăciunei pentru odihna sufletelor celor cari s'au sacrificat spre cucerirea văzduhului nostru românesc. Zburătorii au fost și sunt, oameni desbrăcați de egoismul românesc. Ei se înalță pe aripi de pânză către seninul cerului, riscând viața lor în orice clipă pentru a le arăta celor de jos, care-i privesc, că trebue să fie mai buni, mai iertători!

Aviatorul nu-și precupețește viața. El se află considerat — mai cu drept cuvânt — întotdeauna în război. De cum se urcă în mașina lui și se desprinde dela pământ, ființa lui este lăsată în voia soartei și în mâna lui Dumnezeu.

Aviația noastră tânără, dar plină de avânt, și-a dat din belșug jertfele pe altarul cuceririi oceanului nostru acrian. O sută și douăzeci de feciori din cei mai aleși ai neamului, începând cu Lt. Caranda, urmând cu Aurel Vlaicu și tot astfel până la cel din urmă, cu toții au căzut la postul de cinste. Slăvită să le fie memoria și ușor somnul de veci, după cum ușoară că pana le-a fost ființa purtată prin înălțimi.

Fraților români! Scumpii noștri sburători căzuți, sunt pilda vie a celei mai sublime abnegații. Ei sunt îndemnul viitorimei și icoana permanentă a curajului, pentru nobila armă a aviației.

Scumpi sunt toți eroii neamului căzuți în lupte, dar și mai scumpi trebue să ne fie eroii aerului cari majoritatea au căzut înainte de războiul întregirei neamului, aflându-se totuși în perpetuu război cu elementul naturei, pregătindu-se mereu pentru lupta cea mare ce trebue să vie.

Să ascultăm cu smerenie, frați români, ruga preotului pentru odihna sufletelor eroilor aerului și să zicem cu toții: Dumnezeu să-i odihnească, și eternă să le fie amintirea.

Cum înțelege L. A. N. C. să acționeze contra sectelor religioase?

Dl Nicola Popa, ca membru al L. A. N, C., prof. la Gimn. Dr. C. Anghelescu din Cluj, la 11 Martie, a ținut în Mănăștur, în cadrul cercului cultural de acolo, o conferință în fața unui numeros public, demonstrând pericolul național la care asistăm prin pătrunderea sectelor în corpul sănătos al națiunei și urmările dezastruase ale acestora.

Firul roșu ce se desprinde din această conferință e următorul:

Temeiul religiunii creștine este iubirea deaproapelui și desconsiderarea aglomerării de bunuri materiale, cari servind egoismul personal și prescurtându-l, sau chiar deposedându-l pe deaproapele nostru de aceleași bunuri materiale, se lovește în baza religiei creștine: Iubește pe de-aproapele tău ca pe tine însuți.

Contrastul creștinismului și totodată dușmanul neîmpăcat al acestuia este iudaismul cu învățăturile sale despre Neamul ales al lui D-zeu.

Creștinul bun e fericit, dacă deaproapele său, în sensul larg al cuvântului, așa cum l-a înțeles Christos, iubit fiind cu iubirea ce-o simțim față de noi înșine, dispune de aceleași bunuri de cari dispunem noi.

Iudeul, din contră, e fericit atunci, dacă conform legii lui, fiind alesul lui Iehova, reușește sau nădăjduește numai să-și însușească toate bunurile pământului, de cari să se servească ca de o răsplată a Neamului Ales.

Inaintea creștinului toate Neamurile Pământului sunt frați, egal îndreptățiți, fii ai aceluiaș D-zeu.

Inaintea Evreului tot ce nu e Evreu, e un bun al său, menit să-l servească și să-i fie rob Neamului Ales.

D-zeul Creștinismului e un D-zeu bun, drept și iubitor de toate făpturile sale.

D-zeul Evreului e un D-zeu părtinitor Neamului Alas și deposedător de toate bunurile ce privește toate celelalte Neamuri ale Pământului.

Credința creștină ne face mai buni decât cum ne e firea să fim.

Credința sa, pe Evreu, îl face mai rău, decât cum l-a creat pe el Natura.

Datorința noastră e să luptăm pentru victoria lui D-zeu celui Bun și înfăptuirea Impărăției lui pe pământ.

A lor, este învingerea Spiritului Rău, al Satanii pe pământ.

Lupta între Creștinism și Iudaism se dă dela Nașterea Mântuitorului, cu cea mai mare înverșunare, pe toate terenele.

Invinge D-zeu: avem frățietate și iubire între oameni, Impărăția lui D-zeu cu o turmă și un păstor: Isus Christos.

Invinge Izrael: avem Impărăția lui Satan, tot cu o turmă, al cărui păstor va fi cel mai hain și ales prin cruderea sa: Poporul lui Iuda.

In lupta ce se dă între Iudaism și Creștinism, Iudaismul de prezent este în plină ofensivă și aproape de-a-și ajunge ținta sa finală.

Lupta se dă în ascuns și cu arme oculte. Rezultatele însă mai mult sau mai puțin sunt cunoscute, situația e dezastruasă.

Cum au ajuns ei la așa rezultate?

1. Ei nu sunt ca ceilalți oameni, într'adevăr sunt aleși dintre toate Neamurile Pământului, **nu se asimilează.** Cine crede că se asimilează, e *orb*, căci de s'ar asimila, 20 de milioane împrăștiați cum sunt de mii de ani printre toate neamurile din lume, nici pomenire n'ar mai fi aci de Jidani (ei).

2. Prin presă, socialism și francmazonerie au pus stăpânire pe opinia publică și pe conducătorii partidelor politice, și din umbră azi conduc destinele țărilor și ale omenirii întregi. Azi economicește omenirea geme sub călcâiul și povara finanței evreești.

Se propagă imoralitatea pe toate căile; prin scris, și prin vorbă; literatura, cinematograful și teatrul, toate sunt folosite pentru destrămarea a tot ce e moral și creștinesc, tot ce e sfânt, Biserica și slujitorul ei, nimic nu-i cruțat spre a se ajunge scopul.

Și cum stă Biserica Creștină în fața acestor lovituri?

Răspunsul cel mai nimerit cred că este acesta: Conducătorii creștinismului s'ar părea că-s și ei orbiți, nu văd nici ei ce se întâmplă în jurul lor, ca și ceilalți oameni cari văd toate, dar aceea n'o văd că Jidanii nu se asimilează.

De-ar vedea pericolul, și-ar da seama că Biserica lui Christos *este una și nedespărțită,* nu zece, sau mai multe. Unul a fost Christos: una e biserica lui. Dacă urmașii lui Christos și ai apostolilor au explicat în mod diferit învățăturile lui, capii bisericilor au avut timp în aproape cele două mii de ani să caute ce-i esențial și să se unească într'o singură biserică, singura salutară și creștină, nu să rămână certându-se pe diferențe mărunte și personalități, în detrimentul creștinismului întreg și al unității binelui comun, strivit din toate părțile de Iudaismul nemilos și fără cruțare.

N'ar trebui să fie catolici și ortodoxi, reformați sau unitari, uniți și neuniți, am fi cu toții pur și simplu creștini.

N'am asista la certuri între frați, la procesiuni și alte demonstrațiuni fratricide contra Legii Cultelor, cel mult protestul tuturora ne-ar fi unanim, căci

© BCU CLUJ

pericolul nu constă în aceia că, câteva Biserici gr.-catolice cu credincioşii trecuţi ar trece în patrimoniul ortodoxilor, sau viceversa Pericolul Legii Cultelor e cu mult mai mare. Recunoscându-se şi cea mai recentă desmembrare a legii creştine, Baptismul, vom înregistra sute şi mii de biserici perdute, trecând dela ambele biserici patriotice în favorul Pocăiţilor, cari cu arma la picior vor aştepta să binevoiască Israel a-şi lua tot ce-i compete, căci presupunând că toţi trecem la Baptism ne vom mulţumi cu aceea ca în laşitatea şi robia noastră să abandonăm datorinţa de-a ne lupta pentru înfăptuirea Impărăţiei lui D-nezeu pe pământ şi ne vom mulţumi cu soarta creată nouă de Iuda, exclamând la fiecare lovitură, caracteristicul: „Vede Domnul".

Această conferinţă a fost binevenită şi apreciată atât de public, cât şi de conferenţiarii biscricei unite din loc, reprezentaţi prin dnii: Protopop Dr. Elie Dăianu, paroh Domşa, Dr. Valer Pop cari în vorbirile lor au arătat pericolul ce-l aduce legea cultelor bisericii gr.-cat., în genere. Dl protopop Dăianu, apreciind cele spuse de reprezentantul L. A. N. C., se bucură de motivele noui şi puternice ce vor putea servi la înlăturarea legii cultelor. Unirea tuturor bisericilor creştineşti, şi 'n primul rând al celor româneşti şi patriotice se impune. Reunirea aceasta o află posibilă şi pledează îndelung şi ştienţific pentru unire.

Un ascultător.

Obştiile ţărăneşti şi jidovii

Cooperaţia este arma cea mai puternică şi *cea mai sigură*, cu care noi românii putem lupta împotriva cotropirei economice, împotriva acaparării pe indelete, pe faţă sau pe ascuns şi prin conrupţie cu sau fără politiciani — a bogăţiilor ţării româneşti de către neamul jidovesc — pripăşit la noi în ţară depe vremea domnitorului Mihalache Sturza când au fost isgoniţi de prin Rusia, Polonia şi depe aiurea.

In răstimp de mai puţin de 80 de ani jidanii pe lângă că s'au înmulţit îngrozitor, dar au făcut adevărate cuceriri în domeniul nostru naţional. In Moldova şi Bucovina, tot comerţul şi industria, ba chiar şi pământurile sunt în mânile lor.

A fost o vreme când prin *arendăşie*, mai toate moşiile Moldovei încăpuse în mânile lor. Prin cooperaţie însă, ţărănimea a înlăturat în mare parte jidovimea dela posesia moşiilor boereşti, ale statului şi ale aşezămintelor publice — pe cari le exploatau de zeci de ani de zile.

Dacă ne aruncăm privirile îndărătul vremii şi cercetăm rezultatele aduse de cooperaţie numai în timp de 17 ani (1904—1921) până la împroprietărire vom descoperi adevărate minuni.

In congresul băncilor populare din 1904 ţinut la Focşani s'a arătat cu date şi nume că mai toate moşiile Moldovei erau în mânile jidovilor organizaţi în trusturi de arendaşi. Aşa era trustul Moche Fişer, care ţinea în arendă peste 149 moşii; avea un domeniu ce se întindea dela Dorohoi până la Focşani. Trustul Berman Suşter — apoi Copolovici — Smilovici şi alţii.

S'au arătat atunci câte mii de jidovi erau oploşiţi pe la tote acele moşii ocupând posturile de contabili-administratori-vătafi; apoi câţi alţi erau arendaşi de mori, de crâşme (cu interpuşi români) de dughene şi câţi alţii ocupau posturile de credincioşi pe la curţile boereşti.

Tot în acel congres oratorii: D. Nenitescu. S. C. Haret, T. Protopopescu, I. G. Duca şi alţii au adus dovezi şi statistici prin care se arăta cum cămătarii satelor luau dela ţărani — *dela 300 până la 3000 lei la suta de lei pe an* şi cum pe această cale toată munca şi agonisita plugarului era furată de aceste lipitori ale satelor.

De atunci şi până astăzi, o mare revoluţie s'a produs în starea sufletească şi în cea economică a ţărănimei, revoluţia care a pornit din organismele cooperative.

In primul loc băncile populare au lovit în plin şleahta cămătarilor, iar obştiile ţărăneşti au dat lovitura de moarte *clasei arendăşeşti* compusă eminamente din *jidani*.

Obştiile ţărăneşti *au fost* nişte forţe economice de producţie de primul rang, întemeiate sub puternica presiune a nevoei de pământ şi conduse de învăţători şi preoţi pe baza legii băncilor populare.

Scopul urmărit de aceste societăţi cooperative era:

1. Procurarea de pământ ţăranilor fie în arendă fie în cumpărare de veci.
2. A face cultura sistematecă a pământului după principiile ştiinţei agricole.
3. A procura unelte şi maşini agricole cu ajutorul creditului.
4. A vinde produsele în comun şi direct consumatorului atât în piaţa internă cât şi la export.

Organizaţiunile acestea îndeplinind o funcţiune economică imperios cerută de nevoile vremii s'au desvoltat şi s'au înmulţit uimitor. Aşa în 1904 erau 21 de obştii, în 1906 erau 31, în 1907 erau 35, în 1908 erau 69, în 1910 erau 100, în 1916 erau 505 iar în primăvara anului 1919 numărul acestor obştii se ridicase la 2212. Iată deci că 2212 moşii de prin diferite părţi ale ţării intraseră în mânile a sute de mii de plugari săteni cari le cultivau cu cea mi mare dragoste şi scoteau de pe ele cele mai mari foloase materiale şi morale.

Cele mai însemnate foloase ce au tras sătenii depe urma organizării obştiilor au fost foloasele naţionale: *înlăturarea arendaşilor străini* dela cultura pământului.

Socotiţi numai 2212 arendaşi ovrei, apoi de 10 ori pe atâţia: contabili, administratori, vătavi, morari, cârciumari, dughenari, etc. şi mai îmulţiţi cel puţin cu 5 (numărul membrilor din familie) şi veţi vedea că obştiile au golit satele (fără bătaie) de cel puţin 100 mii de jidani.

Obştiile ţărăneşti au fost adevărate şcoale de *agronomie, economie politică* şi de *solidaritate*, dar odată cu împroprietărirea din 1921 *toate* s'au desfiinţat.

Desfiinţarea obştiilor a fost cea mai mare greşală comisă de făuritorii împroprietărirei, greşală a cărei urmări le vedem şi le simţim noi astăzi, după 7 ani dela marea împroprietărire.

Astăzi prin cultura individuală a lotului ţărănesc producţia pământului a fost redusă la mai puţin de jumătate din ceia ce a fost înainte de războiu, şi odată cu aceasta împuţinându-se *exportul* de cereale, faptul acesta a contribuit în cea mai mare măsură la căderea valutei noastre: dela 100 la 3 parale *leul* românesc. Dacă cei ce au făcut împroprietărirea îşi dădeau seama de importanţa *cooperaţiei* şi dacă impărţeau pământul — moşiile la săteni cu *obligaţia* de a-l cultiva mai departe în *obştie*, ar fi făcut cea mai sănătoasă operă economică cu rezultate incalculabile pentru bogăţia noastră naţională.

Dându-se fiecărui săţean lotul lui îndreptăţit — nu s'a mai interesat nimeni de el; nimeni n'a mai avut interes să ştie dacă lotul dat e cultivat sau ba — şi nimeni nu s'a mai interesat să vadă dacă noul proprietar are unelte agricole şi dacă are mijloace cu ce cultiva moşioara sa.

Consilieratele agricole, singurele organe care mai supravieţuesc după *moartea* obştiilor, s'au arătat nepuntincioase. Ele n'au ajutat pe ţăran cu nimic la *sporirea producţiei*. Nu i-au dat bani pentrucă nici ele n'au avut. Nu le-au organizat *munca* fiindcă aceasta este imposibil; consilieratelor

© BCU CLUJ

ţi-ar fi trebuit de fiecare sătean câte un agent agronom care să-l înveţe cum să facă plugăria, cum să-şi păstreze produsele şi cum să le vândă. Cu un cuvânt aceste *consilierate* aproape nu-şi mai au rostul lor *de a fi* astăzi.

Centrala obştiilor din Bucureşti, aceia care poartă numele şi de Casa centrală a cooperaţiei şi improprietăririi, a stat neputincioasă în faţa prăbuşirii obştiilor săteşti. După cum n'a ajutat cu nimic înfiinţarea obştiilor tot astfel n'a putut opri desfiinţarea acestora. Inventarul agricol care a existat la cele mai multe obştii — s'a irosit şi s'a înstrăinat, aşa că nici urmă n'a mai rămas din sănătoasa şi mântuitoarea organizaţie a obştiilor ţărăneşti.

Tocmai când această cooperaţie productivă era chemată să joace rolul cel mare de *educaţie şi ştiinţă* în masele cultivatoare de pământ de pe întinsul ţării româneşti; tocmai când această organizaţie economică *trebuia* să constitue o pavăză de *apărare naţională* în mijlocul minorităţilor de neam străin — cu cari ne-am încadrat în statul nostru — tocmai când suntem la o *răspântie a istoriei* — cârmacii noştrii cei înţelepţi, au luat din mâna poporului arma cea mai puternică: Cooperaţia şi au distrus-o ca pe un lucru netrebnic şi *periculos*...

ILIE MIHAILESCU
Institutor. Brăila, str. Griviţei No. 111.

O faptă bună

Publicăm cele ce urmează, îndemnând pe cetitorii noştri, mai ales de la sate, să facă şi ei la fel în comunele lor spre a-şi mai îndulci viaţa scăpând de jugul exploatării jidoveşti:

Actul de fondare al cooperativei săteşti

Azi, în a 5 zi a lunei Februarie, din anul 1928, noi locuitorii de obşte ai comunei Ciuguzel, plasa Aiud, judeţul Alba, am întemeiat aici o Cooperativă sătească, al căreia scop să fie: ajutorarea tuturor sufletelor curate româneşti din comună, cu dragoste nehărmurită faţă de Christos, Rege, Naţiune.

Această Cooperativă va fi un tezaur al muncii, al dragostei; aici ne vom sfătui asupra tuturor nevoilor vieţii, ne vom chibzui asupra ori cărui fapt de interes obştesc.

Spiritul patriei şi al dreptăţii va sălăşlui în această Cooperativă.

Neavând lăcaşul ei, o statornicim deocamdată la Marina Aron lui Pavel, No. 39, şi ne vom sili şi noi şi urmaşii noştri, să-i ridicăm cu vremea zidire nouă, căci această Cooperativă este o biserică.

Dintre noi, alegem în comitetul de conducere pe aceşti şase oameni, pe timp de 3 ani:

1. Mărina Aron l. Nicolae, preşedinte.
2. Florea Gheorghe, vice-preşedinte.
3. Mărina Aron l. Pavel, cassier.
4. Popa Nicolae învăţător, secretar şi contabil.
5. Moldovan Ioan, controlor.
6. Săbău Ioan, controlor.

Preşedintele Cooperativei va fi înlocuit, când nu poate lua parte la consfătuirea membrilor, de al doilea membru ales în comitet.

Noi ne legăm să păstrăm întru toate cele scrise aici şi ne rugăm ca ceiace capătă astăzi viaţa, să nu piară niciodată. Urmaşii noştri să păstreze această Cooperativă, s'o conducă şi ocrotească cu cinste şi să-i sporească avuţia ca, prin greutăţi, să ajungem stăpânii bogăţiilor noastre, azi în mâini jidoveşti şi străine. Situaţia actuală de inferioritate nu ne descurajează; avem speranţă în viitorul apropiat, care al nostru, numai al nostru poate fi.

Pentru cârmuire Cooperativa sătească are un Statut al ei, pe care l-am aprobat şi l-am semnat în adunarea de azi, în faţa delegaţilor trimişi în acest scop de comitetul judeţean al Ligii Apărării Naţionale Creştine, Aiud.

Acest act se va păstra în archiva Cooperativei, o copie după el se va preda comitetului judeţan al Ligii, de unde a pornit ideia de înfăptuire, una se va trimite Regionalei Arad, iar una Centrului L. A. N. C., Cluj, cu raport şi copie după statute, spre luare la cunoştinţă.

In faţa noastră, ca delegaţi ai comitetului Jud. al L. A. N. C.:

卐 **Ion I. Crişan**
Secretar general, Alba-Aiud.

Semnăturile[1]):

1. Mărina Aron l. Pavel. 2. Mărina Aron l. Nicolae. 3. Toma Victor. 4. Pojar Vasile. 5. Toma Manoilă. 6. Bogdan Manoilă. 7. Pojar Aron. 8. Olar Teodor. 9. Ocnean Manoilă. 10. Florea Gheorghe. 11. Moldovan Ioan. 12. Mărina Pavel. 13. Florea Vasile. 14. Văsuţ Traian. 15. Alexe Gheorghe. 16. Toma Gheorghe. 17. Olar Ioan. 18. Florea Ioan. 19. Săbău Ioan. 20. Olar Ioan. 21. Popa Nicolae.

[1]) Celor mai jos semnaţi „Înfrăţirea românească" le spune: Spor la muncă şi cu Dumnezeu înainte!

Corespondenţă din Roma

Domnule Administrator,

Aseară primind c. p. cu data 14 Martie 1928, la care caut a răspunde, având datoria morală faţă de mişcarea naţională, la care n'am încetat a face parte, cu toate că am fost silit a părăsi ţara tocmai din cauza ei. La Roma situaţia se prezintă slab. Suntem o mână de români, cam vreo 12—13 studenţi români şi minimum 30 stud. jidani.

Cei 12 români suntem grupaţi în Soc. Dacia Traiană. Situaţia şi existenţa flecăruia e grea din motive uşor de înţeles. Corpul diplomatic nu se ocupă cu indeletniciri puţin rentabile ca mişcarea naţionalistă existentă ba nici nu face nici o deosebire dintre noi şi jidani. Sunt apoi profesorii dela Şcoala română, cari din schimbul de valută ce-l au abia îşi târâsc existenţa în marea Capitală a latinităţii. Revista ne soseşte la Dacia-Traiană, unde fiecare din noi o citeşte şi îşi însuşeşte hrana sufletească atât de necesară.

Aderenţii sunt dar calici de bani. Cred că e destul deocamdată c'avem suflet. Fiecare din noi caută să facă cunoscută mişcarea şi justificarea ei în cercurile cunoscuţilor.

Chestiunea dela Oradea-Mare a fost mult comentată mai ales de studenţimea italiană. Cu greu putem ţine piept calomniilor ce se aduc.

De ex. la medicină sunt singur român, ori cât m'aşi muncii sunt singur, iar jidanii vreo 25—30.

Eu vorbesc cu unu, ei vorbesc cu 30. E o proporţie exagerată. Nu voi înceta de a căuta să fac măcar un abonament, eventual între studenţii cari urmează cursul de l. română ţinut de d. prof. Claudiu Isopescu la Universitate.

Primiţi Vă rog asigurarea stimei mele

ION CINCORA
stud. în med.

Roma la 21 III. 1928.
V. Vespasiano. 12.

Expoziţia pictorului Albescu. În loçalul redacţiei Revistei noastre, Cluj Str. Bob Nr. 7 sunt expuse spre vedere publică apreciatele tablouri ale pictorului Sava Albescu.

Amatorii de artă românească sunt invitaţi să profite de această acazie, rară, deoarece numita expoziţie va dura numai timp de două săptămâni.

© BCU CLUJ

In atenţiunea Casei Centrale a împroprietăriei

Cerem amânarea dreptului de a putea vinde pământul primit prin reforma agrară!

Cunoaştem cazuri precise, că au fost împroprietăriţi — pe lângă cei destoinici — şi o sumedenie de oameni vicioşi — leneşi, beţivi, sau chiar nerozi. Dacă din anumite consideraţiuni, — pe care nu le examinăm — s'a dat pământ şi astor fel de elemente incapabile de a purta o gospodărie independentă; este de interes naţional economic, să se poarte grije de către Casa centrală a împroprietărirei, ca acest pământ să nu treacă de cât în mâna Românilor.

Ştim că influenţa politică, a jucat un rol covârşitor în materie de împroprietărire, şi nu mai puţin adevărat este, că toţi acei beţivi şi leneşi care au fost făcuţi proprietari de pământ, s'au gândit din primul moment — nu la lucrarea şi sporirea pământului dobândit aşa de uşor, ci la vinderea lui, ca să obţie bani.

Deasemenea, elementele harnice şi înţelegătoare a însemnătăţei pământului — cum sunt Saşii, Maghiarii — dar cu deosebire Jidanii — s'au gândit tot din primul moment cum să pună mai uşor şi mai repede mâna pe acest pământ aflător în stăpânirea netrebnicilor.

De curând casa centrala a împroprietărirei, a comunicat, că pământurile date prin reforma agrară, nu pot fi vândute, de noii proprietari, decât după trecerea alor 5 ani, socotiţi dela ziua când a fost achitat integral preţul pământului.

E salutară, şi bună această dispoziţiune a Casei centrale a împroprietărirei — dar nu e completă. Noi cei din jurul L. A. N. C., — care luptăm pentruca toate izvoarele de bogăţie ale Ţărei noastre să fie în mânile Românilor, voim ca şi pământul acestei ţări să fie stăpânit tot de Români — ştiut fiind că Ţara este a aceluia, care stăpâneşte pământul dimpreună cu celelalte isvoare de venit — comerţul, industria, meseriile şi finanţele.

Din aceste motive, bine calculate, cerem Casei Centrale a împroprietărirei următoarele: să prelungească prohibiţiunea de vânzarea cu cel puţin 30 de ani cum a făcut legiuitorul dela dela 1864. Iar în al doilea rând, să dispună, ca pământul pus în vânzare, de către cei împroprietăriţi, să poată trece — **exclusiv** — numai în mâna unui Român, prin sânge şi credinţă.

România Mare, trebue făcută deopotrivă, tare, bogată şi românească!

„Infrăţirea Românească"

Corespondenţă din Rodna-Veche

(Judeţul Năsăud)

Iartă-le lor Doamne..:

La adunarea generală a Cercului Cultural român din Rodna-Veche, ţinută la 18 Martie 1928, venind în discuţie abonarea ziarelor s'au întâmplat lucruri, ce merită să fi cunoscute de bunii români. Faptul este următorul:

La propunerea membrilor adunarea a primit ca să fie abonate aproape toate ziarele româneşti mai răspândite, ca Universul, Cuvântul, Patria, etc. şi ziarul minoritar Ellenzék. Cum între membrii Cercului sunt şi aderenţi ai L. A. N. C. s'a găsit un glas conştiu de român — dl învăţător Maxim Domide — şi a propus ca să se aboneze şi organul central al L. A. N. C.. „Infrăţirea Românească" din Cluj, ca o revistă ce susţine o cauză românească şi ca atare e binevenită într'un cerc cultural român. S'a ridicat însă la cuvânt un domn advocat *român* Dr. Traian Login şi foarte indignat a protestat ca să fie abonată aceestă revistă, s'a opus din răsputeri abonării, invocând ca argument împrejurarea că revista face politică, este o revistă „de partid", că în sinul Cercului Cultural n'are ce căuta această revistă care jigneşte şi supără pe unii membrii ai Cercului, — probabil pe evreii Reiter şi Weinberger, cari crau de faţă!! — Acestei păreri, acestui cuvânt antiromânesc şi duşmănos revistei Infrăţirei Româneşti s'au raliat cu mare însufleţire următorii domni *români:* domnul primar comunal Ioan Mârté şi domnul Dr. Emil Călugăru advocat, toţi trei membri ai partidului *naţional* zis român, din Rodna. Semnificativ pentru ţinuta acestor domni este, că erau de faţă în adunare 14 minoritari, dintre ci doi evrei, şi dintre aceştia nici unul n'a protestat, chiar nici evreii. A trebuit să se găsească un român şi apoi doi secondanţi pe lângă dânsul, ca să strige într'un Cerc Cultural român unei reviste româneşti, „Veto!"

Eu, scriitorul acestor rânduri n'am putut să nu intervin ridicând cuvântul, indignat şi jignit până în adâncul sufletului şi să nu dezaprob ţinuta unor intelectuali români de a fi nu numai sceptici, dar chiar inverşunaţi duşmani a unei mari şi sfinte cauze româneşti şi aceasta mai ales fiind de faţă 14 minoritari.

Cu aceasta ocazie au dat dovadă de curate sentimente româneşti şi ţinută românească dnii Simion Pop preot, Maxim Domide învăţător cari au stat cu trup şi suflet alături de mine în faţa atacului dat de români şi d. preşedinte a Cercului cu d. pretor a plăşii, cari ca funcţionari publici nu s'au amestecat în cauză, dar nu ne-au fost nici ostili!

Venerează şi pomeneşte în Sinagogă rabine din Rodna triumviratul domnilor Login, Marte şi Călugăru fiindcă o merită, iar voi români şi grăniceri de pe Valea Someşului fiţi cu răbdare şi nădejde în Dumnezeu căci România totuşi v'a ajunge în viitor să fie a celor combătuţi, umiliţi şi huiduiţi astăzi, — a Românilor!

Rodna-Veche 22 Martie 1928.

DR. IOSIF TĂPĂLAGA
advocat.

Pentru studeuţii închişi

Primim la redacţie următoarea scrisoare a şefului gării din Conop, jud. Arad, *dl Milan Serbu,* cunoscut pentru însufleţirea sa naţionalistă, împreună cu suma de 740 lei adunaţi dela persoanele mai jos notate. Reproducem următoarele rânduri, pentru ca cititorii noştri să afle cum simte lumea cea multă, românească, şi pentru ca din fapta celor mai jos notaţi să ia pildă şi cei ce încă au mai rămas nepăsători în lupta noastră contra Iudaismului cotropitor.

Conop 9. III. 928.

D-le Preşedinte!

Cu onoare înaintăm Lista cu numele celor buni Români din comuna Conop şi jur, dăruind un mic ajutor „Studenţilor din închisoare".

Aceia cari sunt mai lipsiţi de bani le trimit vorbe bune pentru încurajare şi ne-a rugat să le trimitem vorbă că mic şi mare se vor ruga în zilele de Dumineci şi sărbători în sfânta Biserică ca Bunul Dumnezeu să le dea sănătate şi putere pentru lupta începută — adecă: Inainte! pentru Hristos, Rege — şi Naţiunea Românească!

Conop Nr. 36 1928.

LISTA

pentru sumele încasate pentru „Studenţii" din închisoare. 1928.

© BCU CLUJ

1. Ing. Economu Narciz, şef de ocol silvic Bârzava j. Arad 200 lei.
2. Preot Evuţianu Ioan, preot ortodox rom. Odvoş j. Arad 100 lei.
3. Popovici Petru econom Conop Nr. 163 j. Arad 100 lei.
4. Serb Milan, şef de gară Conop j. Arad 100 lei.
5. Adrian Raica, preot Conop jud. Arad 40 lei.
6. Gozman Oliviu, impiegat de mişc. cfr. Şofronea 100 lei.
7. Weinerth Ioan, comerciant Conop j. Arad 40 lei.
8. Elisabeta Fritz, funcţionară PTT. Conop 20 lei.
9. Andrei Mateas, măestru Conop j. Arad 40 lei. Total 740 lei.

Au mai contribuit: D-na Victoria Carşai 100 lei. Dl Td. Şuşman Moţ Călătele 500 lei. D-ra E. Huniade 50 lei.

*

Mai publicăm şi următoarea scrisoare:

Galaţi 9 Martie 1928.

Mult stimate D-le Preşedinte!

Vă rog să binevoiţi a primi suma de lei 700, pe care i-am strâns dela prieteni pentru ajutorarea studenţilor noştri dragi, care zac în închisorile militare, numai ca să se facă pe placul jidanilor. Politicianii se vede că ş'au pierdut capul, decând au dat drepturi la jidani, căci caută pe orice cale ca să înăbuşe orice sentiment naţional. Banii pe care vi-i trimit sunt dela următoarele persoane.

Subsemnatul 200 lei. Traian Dumitriu 200 lei. Iordache Gheorghe 200 lei. Ion Zamfirescu 100 lei. Toţi abonaţi din Galaţi.

Primiţi D-le Preşedinte respectuoasele mele salutări

SPIRU PECELI Galaţi.

Primarul din comuna Albac nu este la înălţimea chemărei sale

In atenţia Dlui prefect de Turda!

Domnul Nicodin Costea învăţător din comuna Albac (jud. Turda) ne trimite cu rugămintea să publicăm în „Infrăţirea Românească" următoarea scrisoare:

„A tăcea şi a nu scoate la iveală lucrurile slabe ale semeuilor noştrii este laşitate. Primarul fie urban fie rural este părintele comunei, deci cel mai indicat să apere interesele concetăţenilor şi ale neamului său, ocrotind deopotrivă şi interesele generaţiilor tinere.

„Cu mare regret trebue să constat, că primarul Stan Petru din comuna Albac — satul de unde se trage Horea — este un părinte vitrig şi nedemn de a sta în fruntea satului, căci se ocupă mai mult cu vânzarea beuturilor spirtoase — de fabricaţie jidovească — şi nu se interesează de nevoile culturale ale poporului.

Iată trei cazuri concrete:

„In cătunul Costeşti, care se ţine de Albac, la îndemnul unor oameni de inimă s'a început zidirea unui local de şcoală. Primarul susnumit s'a exprimat, faţă de un sătean, în felul următor: *„De nu-mi fac Costeştii un favor de vre-o sută de mii, să mă bată Dumnezeu de voi face şcoală!*

„Acest primar în loc să sprijinească ridicarea şcoalei, el o împedecă.

„După regulamentul şcolar, copiii orfani şi săraci trebuesc să fie ajutaţi cu cărţi şi cu haine din fondul Comitetului Şcolar. Ei bine primarul neglige-ază acest fond. Domnia Sa aduce singur cărţile şi le vinde cu preţ dublat, pentru ca să câştige. In felul acesta părinţii — şi aşa săraci — îşi iau copiii dela şcoală din cauza cărţilor scumpe. Urmarea este, că aceşti copii rămân analfabeţi şi întunecaţi".

„Primarul Stan Petru în loc să se intereseze de o şcoală spaţioasă chiar în centrul cemunei, atrage pe oameni dela şcoală, care este mică, în făgădăul (cârciuma) său care este de două ori mai mare decât şcoala".

„Oare merită un astfel de om, care se ocupă cu vânzarea băuturilor jidoveşti — otrăvind poporul — şi neglijând îndatoririle sale de ocrotitor al consătenilor şi copiilor acestora, — să stea în fruntea unei comune româneşti"?

„O Doamne! până când vom mai tolera astfel de trântori parazitari pe spatele Ţărei! făurită cu vieţile a sute de mii de eroi"?

12/II 928.

N. COSTEA

Centenarul liceului din Beiuş. Puţine şcoale vor fi în ţara noastră, cari să se poată mândri cu un secol de jertfă şi muncă desinteresată.

Beiuşul, orăşelul românesc dela poalele Munţilor Bihorului are fericirea să adăpostească în interiorul lui o asemenea şcoală.

Din timpuri străvechi, punctul acesta devenise un centru al Românilor din regiunile cari formează restul României de azi. Sediu de Voevozi, avea subt ascultarea sa pe toţi juzii şi cnezii din Sudul Bihării şi mai târziu, când organizările acestea dispărură din viaţa noastră socială, Beiuşul îşi păstră şi pe mai departe rolul de conducător al Românilor din aceste părţi.

Faptul acesta l-a îndemnat pe Episcopul Samuil Vulcan să deschidă aici în anul 1828, pe lângă şcoala primară mult mai veche, şi un glmnasiu cu limba de propunere românească.

Pe lângă Crişeni el fu cercetat de Români din întreaga Monarchie. Aşa, Bănăţenii, Hunedorenii, Moţii, Crişenii din Valea Crişului Alb, alergau la izvorul nesecat dela Beiuş. Iar din regiunile nordice, Sătmărenii, Maramureşenii, uneori chiar Bucovinenii, şi pân la deschiderea liceului grăniţăresc dela Năsăud, Someşenii încă alergau după lumină la focarul nestins dela Beiuş.

In primăvara aceasta se va sărbători 100 ani dela deschiderea lui şi Beiuşul va îmbrăca haina de sărbătoare, în care să sărbătorească fapta marilor înaintaşi, cari în vremuri grele ne-au dat această puternică cetăţenie naţională, creştină şi culturală.

Munca generaţiilor cari 100 ani s'au părândat pe băncile acestui liceu merită să fie sărbătorită cu solemnitatea şi fastul cuvenit.

De aceia Direcţiunea liceului în înţelegere cu corpul profesoral şi cu autorităţile locale, au hotărât ţinerea serbărilor în primăvara acestui an, fixând definitiv data serbărilor pe zilele de 30, 31 Mai şi 1 Iunie a. c. M.

INFORMAŢIUNI

In Revista **„Pritenul Poporului"** Nr. 3 din Martie 1928, ce apare în Câmpulung jud. Muscel, cetim şi salutăm cu bucurie iniţiativa dlui Paraschiv Angelescu doctorand în teologie, de a retipări cartea *„Infruntarea Jidovilor"* a fostului rabin, mai târziu încreştinat şi călugărit sub numele Neofit, care a fost imprimată în anul 1803 pe timpul păstorirei Mitropolitului Iacov Stamati.

Tot această revistă ne informează despre reuşita conferinţă a dlui prof. Nicolaescu-Bugheanu despre *„Indărătnicia semitică"* ţinută la Cercul Profesorilor. — *Românii se deşteaptă!*

*

Ziarul săptămânal „Facla Românească" ce apare în Bucureşti str. Vasile Lascar Nr. 24, se ocupă într'o serie de articole, de antisemitismul lui Eminescu.

*

Comitetul de conducere al Revistei „Infrăţirea Românească" în nizuinţa sa de a răspândi lumina în cercuri popu-

© BCU CLUJ

lare cât mai largi, a donat pentru 11 biblioteci populare 160 fascicole de Revistă şi 10 exemplare „Cuvinte adevărate“ de dl prof. univ. I. C. Cătuneanu.

Se va dona şi în viitor, — acelor biblioteci care vor apela la concursul nostru — din materialul de cultură naţională şi creştină de care dispune Revista, urmând porunca Domnului: **„lumină din lumină“!**

*

L. A. N. C. la Focşani

Publicăm următoarea adresă trimisă personal fruntaşilor mişcării naţionale Creştine, pentru ca toţi aderenţii noştri să ia cunoştinţă şi să poată participa la consfătuirea anunţată.

Stimate Domnule,

Având a ne sfătui şi a lua a hotărâre cu privire la regruparea forţelor mişcării naţionaliste creştine într'o Ligă unitară, cum de altfel V'am pus chestiunea în adresa circulară din 27 Ianuarie 1928, Vă rog să binevoiţi a Vă prezenta la Focşani în ziua de 20 Aprilie a. c., Vineri dimineaţa, fixând ca loc de întâlnire casa dlui General Macridescu.

Cluj la 20 Martie 1928.

Cu distinsă stimă:

I. C. Cătuneanu.

*

Trimisul american vizitează „Infrăţirea Românească“. Dl Nicolae Bohar, vicepreşedintele „Asociaţiunei Române din America“ în călătoria sa de studiu prin România — *pentru a se convinge văzând cu ochii stările de fapt din ţara noastră, în legătură cu propaganda dujmănoasă ce se întreţine cu îndârjire fanatică în presa americană, contra Românilor* — neam cercetat înzilele de 19 şi 20 Martie a. c.

Domnia Sa este nespus de mâhnit văzând cât venin şi câtă ură se varsă prin coloanele plătite ale presei americane şi mondiale, în contra Românilor, care sunt învinuiţi ca mâncători de Jidani, devastători a tot ce e proprietatea jidovească; cât timp realitatea dovedeşte, că Jidanii din România se bucură de un tratament foarte bun. Urmarea este, că Jidanii se înmulţesc pe zi ce trece, îşi sporesc averea în dauna locuitorilor băştinaşi, ba chiar Românii sunt aceia care sufere după urma acestei plăgi sociale ce se numeşte — **Jidovime.**

Sperăm că fratele Bohar, va duce cu sine în America informaţiuni de mare preţ, pentru cauza românismului în al cărui serviciu, s'a pus pe drum în timp de iarnă — nesocotind atât gerul cât şi oboseala, dar cu deosebire cheltuiala, care îl priveşte personal — Din partea noastră — *ferm convinşi de dreptatea Românilor* — dorim dlui Nic. Bohar, spor la muncă şi înapoiat în America, să ducă cu sine cele mai plăcute amintiri de la fraţii din România-Mare, cu care să ţină un contact strâns căci în *unire stă puterea — Trăiască Fraţii Români din America!*

„Infrăţirea Românească“

*

Membrii Ateneului popular Dr. C. Angelescu din Bucureşti, au hotărât cu unanimitate şi cu mare insuflefire — în adunarea din 4 Martie a. c. *„să postească o zi în an iar preţul alimentelor economisite să'l verse ateneului pentru combaterea propagandei duşmănoase din presa streină îndreptată contra României“.*

Iată un exemplu vrednic de imitat!

*

Dela Administraţie. In luna aceasta se vor trimete somaţii de plată tuturor abonaţilor în restanţă cu abonamentul.

Mulţi dintre onor. noştrii cetitori, de îndată ce primesc avisul de plată, se supără şi ne refuză primirea Revistei. Unii ne trimet banii, iar alţii după ce au înapoiat Revista, tac chitic, fără să trimeată vre'un ban.

Cu astfel de apucături — caracteristice Jidanilor faţă de tot ce este creştinesc — nu se poate susţine o Revistă ca „Infrăţirea Românească“ lipsită de fonduri şi de subvenţii.

România va putea deveni a Românilor numai prin sacrificii şi prin virtuţi creştineşti.

Inlături deci cu egoismul şi cu patimile, mari sau mărunte! Jertfiţi fiecare, cât puteţi pentru candela deşteptărei naţionale **„Infrăţirea Românească“** Cluj Str. Bob No. 7.

*

Români inconştienţi

In legătură cu publicaţiunea din „Infrăţirea Românească“ No. 9 din 1 Martie, prin care cerem concursul onor. cititori, pentru a putea descoperi pe acei Români inconştienţi cari umplu buzunarele jidoveşti, cu banii greu câştigaţi; primim dela Dşoara Livia Mezei din Lemniu Jud. Someş următoarea scrisoare:

„Nu Vă miraţi deloc, dacă Vă comunic, că la noi în comună, unde e cooperativă de Consum Creştină, şi unde sunt oameni inteligenţi ca: Preot (părinte sufletesc) Invăţător (luminătorul poporului) notar cu vază, prin faptul că'i băştinaş din comună, şi fost învăţător, care ca remuneraţie — pentru că a fost voluntar în armată — azi e suspendat şi se ocupă cu alte lucruri; toţi, dar toţi târguim dela jidanii obrasnici, cari sunt azi stăpânii pe avutul comunei noastre“.

Iată un caz nespus de dureros! S'a făcut o cooperativă creştină în comuna Lemniu, care trebuia condusă de un om cinstit şi cu experienţă, iar Românii ocolind dughianul jidovesc, trebuia să-şi cumpere cele necesare numai dela această cooperativă.

Cinstiţi intelectuali şi fraţi Români din Lemniu, până când aveţi de gând să îngrăşaţi cu banii voştrii pe năpârcile de jidani? şi să Vă bateţi joc de opera proprie „Coperativa de consum?“ Nu vă temeţi de pedcapsa lui Dumnezeu şi de blestemul pruncilor voştri?

*

Primim la redacţie următoarea scrisoare:

Domnule Director,

In numele cinstei ce o doreşte orice naţionalist creştin să se înscăuneze în presa românească, Vă cer ca să rectificaţi informaţia apărută — în care spune — într'un număr al revistei ce conduceţi, prin care se afirmă că aşi fi apărat într'un proces de spionaj pe *un jidan.* Adevărul este că d. Dr. Ţechinovschi, pe care l-am apărat în acel proces, este creştin ortodox, cetăţean român şi că el a fost cel ce a descoperit spionajul, fapt pentru care a fost scutit de pedeapsă.

Primiţi Vă rog stima mea

Em. D. B. Vasiliu adv. Bucureşti.

*

Oameni buni v'aţi întrebat: cu ce bani mişcă partidul naţional-ţărănesc zecimile de mii de oameni de la sate la oraşe spre a demonstra forţa popularităţii lui? Credeţi că se contribue din buzunarele partizanilor bogaţi? Vă înşelaţi. Ştiţi care-i adevărul? Lucrează finanţa jidovească prin mâna lui Blank. Iată, oameni buni, pentru cine vă străduiţi: pentru Jidanii, cari stau cu punga îndărătul partidului naţional-ţărănesc şi cari nu înţeleg să dea bani fără profit înzecit în viitor, căci altfel nu ar mai fi jidani.

*

Hipocrizie naţional-ţărănistă

Aflăm, că Dnul Emil Haţieganu, care a apărat pe Moţii, acuzaţi de rebeliune, în procesul ce s'a desbătut la Cluj în 20 Martie 1928, că acest domn, fruntaş în partidul naţional-ţărănist şi profesor la Universitatea din Cluj, *stă alături cu Jidanii,* în contra Moţilor, ca membru în consiliul de administraţie la societatea „Călăţele“ încă din anul 1922.

Iată lângă cine stă alături: *Hermei Schretil, Herman Sensieb, Kelemen Bernat, Weis Iosef, Zoltan Fenyves, Otto Groedel.* (Luaţi după registrul firmelor de la tribunalul din Cluj).

Iată, Domnule cititor, patriotismul, iubirea de neam şi glie a fruntaşului naţional-ţărănist! O mai mare hipocrizie nu se poate concepe: pe deoparte jupoaie pe Moţi alături de Jidani şi pe de altă parte îi apără de de ochii lumii.

© BCU CLUJ